

Arrest

nr. 300 039 van 15 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, op 5 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2023 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 mei 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juli 2015 dient de verzoeker, die verklaart van Libanese nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 mei 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arrest met nummer 200 896 van 8 maart 2018 beslist de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat de verzoeker niet als vluchteling wordt erkend en dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Op 9 mei 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinquies}).

Op 12 april 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 15 mei 2018 wordt deze aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond bevonden en wordt tevens beslist tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeker (bijlage 13). Bij arrest met nummer 210 392 van 1 oktober 2018 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissingen had ingesteld.

Op 20 augustus 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 2 augustus 2019 beslist de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie dat deze aanvraag onontvankelijk is en beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeker (bijlage 13). Bij arrest met nummer 232 714 van 17 februari 2020 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissingen had ingesteld.

Op 24 januari 2022 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 24 mei 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 16 juni 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.01.2022 werd ingediend door :

Z., B. A. A. (...) (R.R.: xxx)
nationaliteit: Libanon
geboren te N. A. (...) op (...).1985
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene diende op 28.07.2015 een eerste verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Dit VIB werd afgesloten op 08.03.2018 met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De duur van de procedure – namelijk ongeveer twee jaar, acht maanden en twee weken – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Verder beweert betrokkene dat hij niets meer heeft om naar terug te keren in zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft hij noch de bestaansmiddelen, noch de huisvesting om er te overleven tijdens de procedure. Echter, betrokkene verklaart bij zijn VIB dat zijn ouders en twee zussen nog in Libanon zouden verblijven. Hij toont niet aan dat deze familieleden momenteel niet langer in Libanon zouden verblijven, noch dat hij hier niet voor korte tijd bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kunnen we stellen dat hij nog wel degelijk banden met zijn land van herkomst heeft.

Betreffende het tekort aan bestaansmiddelen, dient opgemerkt te worden dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering, dat betrokkene de bestaansmiddelen niet meer zou hebben om te kunnen overleven in het land van herkomst, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene legt bij de aanvraag een medisch attest voor, opgesteld op 28.03.2017. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen recent medisch attest voorlegt waaruit zou blijken dat zijn medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit het dit medisch attest niet af te leiden dat het voor betrokkene onmogelijk is om te reizen. Dit element kan bijgevolg niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is gekomen met het gerecht en een blanco strafregister heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving

Betrokkene vreest ervoor in een zwart gat terecht te komen na een verplichte terugkeer naar het land van herkomst, omdat hij alles in België zal moeten achterlaten. Echter, er dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2015 ononderbroken in België verblijft, dat hij geïntegreerd is, dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt, dat hij duurzaam en lokaal verankerd is, dat hij duurzame sociale bindingen heeft met België, dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat het betrokkene niet aan energie en sociaal-medelevenheid ontbreekt, dat hij Frans spreekt en Franse lessen heeft gevolgd, dat hij werkwilgig is en een werkbelofte voorlegt, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die hem zien als een aangename en gedreven persoon met respect voor de Belgische normen en waarden, dat hij getuigenverklaringen voorlegt en dat hij de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en andere terreinen van het maatschappelijk leven) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)"

Op 24 mei 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van de verzoeker (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 16 juni 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

De heer, die verklaart te heten:

(...)/Naam, voornaam: Z., B. A. A. (...)

(...)/geboortedatum : (...).1985

(...)/geboorteplaats : N. A. (...)

(...)/nationaliteit : Libanon

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...)

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(...)

- Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum

(...)

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene heeft geen kinderen

Het gezins- en familieleven : Betrokkene toont niet aan dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven.

De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waarbij hij aantoont dat hij momenteel niet zou kunnen reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(...)

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel, dat blijkens de uitdrukkelijke bewoordingen van het verzoekschrift enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de aanvraag van verzoeker op 24.05.2023 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoeker zijn aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden.

Dat er in het geval van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om naar Libanon terug te keren om aldaar de aanvraag te doen.

Dat verzoeker reeds sinds 2015 in België verblijft zonder terug te zijn geweest naar zijn herkomstland en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd is. Dat verzoeker vanaf het eerste moment dat hij een België aankwam om Internationale bescherming vroeg laat ook blijken dat een terugkeer ook wel onmogelijk is voor hem. De ernst van deze asielaanvraag laat ook wel blijken dat een terugkeer voor verzoeker geen optie is. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat dit element niet in overweging genomen kan worden, daar de beoordeling hiervan dient te gebeuren in de gegrondheidsfase. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beoordeling aanhaalt dat een terugkeer 'geen onoverkomelijk nadeel' met zich zou meebrengen laat blijken dat er op geen enkele manier met de juiste feiten een beslissing is genomen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier echter aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoeker alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren. Verzoeker heeft in Libanon niet alleen zijn huisvesting achtergelaten, hij heeft bovendien momenteel ook geen sociale banden meer in het land dat hij enige tijd geleden verliet. Verwerende partij kan er ook niet zomaar vanuit gaan dat indien er kennissen zouden zijn dat er heel die periode op gerekend kan worden.

Dat er dan ook moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Het feit dat verzoeker zijn centrum van belangen dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat hij in zijn land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag via de gewijzigde weg te doen.

Daarbuiten wordt er zelfs door de Nederlandse autoriteiten afgeraden om het land Libanon te bezoeken. Dit vanwege het feit dat het op dit moment een onstabiel land is die gevaarlijk is. (Stuk 2) Met deze situatie werd er op geen enkel moment rekening gehouden. Dit kan verzoeker toch op z'n minst verwachten van verwerende partij, dit kwam zelfs niet ter sprake waardoor er een duidelijke blij is van een onvolledige motivering die niet gestaafd is op de juiste maatstaven waarop zo'n levensingrijpende beslissing moet genomen worden.

Dat de Raad van State trouwens eerder stelde dat het aan de Belgische Staat toekwam om overeenkomstig zijn verplichting tot motivering, de redenen aan te duiden waarom de door verzoeker ingeroepen elementen van integratie, niet zou kunnen worden geacht uitzonderlijke omstandigheden uit te maken die de indiening toelaten van een vordering in België. (R.v.St. nr. 131.652, 24 mei 2004, Rev.dr.étr. 2004, afl. 128, 221).

Dat er aldus in hoofde van verzoeker zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hem toelaten om de aanvraag in België te doen.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 September 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.1.2. Beoordeling

2.1.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden akte de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan werd besloten dat de machtigingsaanvraag onontvankelijk is. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoeker aangebrachte elementen worden hierbij op een overzichtelijke en uitvoerig gemotiveerde wijze in de eerste bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat de verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aldus kunnen de motieven die de eerste bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens

heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991, wordt niet concreet aangetoond.

2.1.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden akte opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag van de eerste bestreden beslissing uitmaakt.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheid vormen waaruit blijkt dat hij de aanvraag niet via de gewone procedure van artikel 9 van de Vreemdelingenwet zou kunnen indienen, reden waarom deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

De gemachtigde beschikt bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid. De Raad treedt te dezen op als annulatierechter en beschikt ter zake dus enkel over een marginale toetsingsbevoegdheid. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen, noch komt het hem toe om niet eerder aan de verweerder voorgelegde omstandigheden te beoordelen in zijn plaats.

2.1.2.3. Waar de verzoeker een theoretische uiteenzetting over het begrip “*buitengewone omstandigheden*” verschaft, wijst de Raad erop dat hij hiermee niet concreet aantoonde dat de eerste bestreden beslissing dit begrip zou miskennen.

2.1.2.4. De verzoeker is de overtuiging toegedaan dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die hem verhinderen om terug te keren naar Libanon om aldaar de aanvraag in te dienen. De verzoeker benadrukt dat hij sedert 2015 in België verblijft zonder te zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland en dat hij sedertdien hier een nieuw leven heeft opgebouwd en volledig geïntegreerd is.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verweerder heeft geoordeeld dat het verblijf van de verzoeker sedert 2015 in België en de daarmee gepaarde gaande integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld.

Zo wordt in de eerste bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Bovendien voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene sinds 2015 ononderbroken in België verblijft, dat hij geïntegreerd is, dat zijn centrum van belangen zich in België bevindt, dat hij duurzaam en lokaal verankerd is, dat hij duurzame sociale bindingen heeft met België, dat hij een inburgeringscursus heeft gevolgd, dat het betrokkene niet aan energie en sociaal-medelevenheid ontbreekt, dat hij Frans spreekt en Franse lessen heeft gevolgd, dat hij werkwilig is en een werkbelofte voorlegt, dat hij een grote vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd die hem zien als een aangename en gedreven persoon met respect voor de Belgische normen en waarden, dat hij getuigenverklaringen voorlegt en dat hij de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen heeft gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en andere terreinen van het maatschappelijk leven) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

De stelling van de verweerder, dat de door de verzoeker aangevoerde aaneengesloten periode van het verblijf in België en de aangehaalde elementen van integratie niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is alvast in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele*

vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie bijgevolg als buitengewone omstandigheid worden aanvaard en de gemachtigde beschikt ter zake inderdaad over een grote appreciatiebevoegdheid. De verzoeker toont niet aan dat deze of gene concrete elementen van integratie het voor hem onmogelijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst teneinde de aanvraag aldaar in te dienen.

Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State en gelet op het feit dat uitzonderingsbepalingen steeds restrictief moeten worden toegepast, is de Raad van oordeel dat de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk is.

Waar de verzoeker verwijst naar het arrest met nummer 131.652 van 24 mei 2004 van de Raad van State, wordt erop gewezen dat de verzoeker niet *in concreto* aantoont dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.1.2.5. De verzoeker benadrukt dat hij vanaf het eerste moment dat hij in België aankwam internationale bescherming vroeg en hieruit blijkt volgens de verzoeker dat een terugkeer voor hem onmogelijk is. De verzoeker betoogt dat uit de ernst van zijn asielaanvraag blijkt dat een terugkeer voor hem geen optie is.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat niet wordt betwist dat de verzoeker op 28 juli 2015 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 3 mei 2017 besliste tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit verzoek om internationale bescherming werd bij 's Raads arrest met nummer 200 896 van 8 maart 2018 *"afgesloten (...) met een weigering van de vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming"*, zoals in de eerste bestreden beslissing op goede gronden wordt vermeld.

Uit de machtigingsaanvraag van de verzoeker van 24 januari 2022 blijkt niet dat de verzoeker er, in zijn uiteenzetting van de buitengewone omstandigheden (administratief dossier, aanvraag d.d. 2 januari 2023, punt 1.4.), specifiek heeft gewezen op de ernst van zijn asielaanvraag en op het gegeven dat hij onmiddellijk na zijn aankomst in België een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend waaruit zou moeten blijken dat een terugkeer voor hem geen optie is. Het kan de verweerder dan ook niet worden verweten dat hij dit element, dat pas voor het eerst in het voorliggende verzoekschrift naar voor wordt geschoven, niet in rekening heeft genomen. Het weze herhaald dat de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden op de verzoeker rust. Het komt de aanvrager toe om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). De gemachtigde is er enkel toe gehouden om de in de aanvraag gespecificeerde omstandigheden in rekening te nemen en af te toetsten aan de bij de wet voorziene voorwaarde van de buitengewone omstandigheden. Op dit punt kan derhalve geen motiverings- noch zorgvuldigheidsgebrek worden vastgesteld.

2.1.2.6. De verzoeker betoogt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in haar beoordeling aanhaalt dat een terugkeer *"geen onoverkomelijk nadeel"* met zich zou meebrengen waaruit volgens de verzoeker blijkt dat er op geen enkele manier met de juiste feiten een beslissing is genomen.

De verzoeker lijkt hiermee het volgende motief uit de eerste bestreden beslissing te viseren:

"Betrokkene vreest ervoor in een zwart gat terecht te komen na een verplichte terugkeer naar het land van herkomst, omdat hij alles in België zal moeten achterlaten. Echter, er dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

De verzoeker laat evenwel na verder toe te lichten waar de gemachtigde niet uitging van een juiste feitengaring. Verzoekers vage en loze bewering volstaat niet om de eerste bestreden beslissing aan het wankelen te brengen.

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder eraan voorbijgaat dat zijn lang verblijf en integratie in België eveneens inhoudt dat hij alhier zijn centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het

EVRM, wat maakt dat hij zijn leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren, stelt de Raad wederom vast dat de verzoeker zich in zijn aanvraag, bij de uiteenzettingen inzake de buitengewone omstandigheden, niet op artikel 8 van het EVRM heeft beroepen zodat hij de verweerder niet kan verwijten dat er bij het niet-ontvankelijk verklaren van de aanvraag geen uitdrukkelijke afweging in het licht van artikel 8 van het EVRM werd doorgevoerd. Hoe dan ook is het argument van de verweerder, dat het louter langdurig verblijf op zich, terwijl de verzoeker er van op de hoogte was dat hij zich in illegaal verblijf bevond, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, niet strijdig met artikel 8 van het EVRM. Immers, uit de het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland zonder dat deze staten de verplichting zouden hebben om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de vaste rechtspraak van het EHRM volgt tevens dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verzoeker niet aantoonde dat er sprake is van deze zeer uitzonderlijke omstandigheden. De verzoeker betoogt dan wel dat er moeilijk van hem verwacht kan worden dat hij het leven dat hij hier sedert enige tijd heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd in de steek zou laten om naar zijn land van herkomst terug te keren, maar ter zake dient er nogmaals op te worden gewezen dat het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Ter zake mag er bovendien niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden om België binnen te komen nadat de verzoeker is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, zich in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien de verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, zal de verweerder deze aanvraag moeten onderzoeken. De verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen.

De verzoeker toont zodoende niet aan dat de gemachtigde niet op redelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de tijdelijke verwijdering om de aanvraag in het buitenland in te dienen geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt zodat het niet als een buitengewone omstandigheid in aanmerking kan worden genomen.

2.1.2.7. De verzoeker betoogt dat hij in Libanon niet alleen zijn huisvesting heeft achtergelaten, maar hij momenteel ook geen sociale banden meer heeft in het land dat hij enige tijd geleden verliet. De verzoeker voert aan dat er niet zomaar vanuit gegaan kan worden dat indien er kennissen zouden zijn dat er heel die periode op hen gerekend kan worden.

In de eerste bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt gemotiveerd:

“Verder beweert betrokkene dat hij niets meer heeft om naar terug te keren in zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft hij noch de bestaansmiddelen, noch de huisvesting om er te overleven tijdens de procedure. Echter, betrokkene verklaart bij zijn VIB dat zijn ouders en twee zussen nog in Libanon zouden verblijven. Hij toont niet aan dat deze familieleden momenteel niet langer in Libanon zouden verblijven, noch dat hij hier niet voor korte tijd bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Bijgevolg kunnen we stellen dat hij nog wel degelijk banden met zijn land van herkomst heeft.

Betreffende het tekort aan bestaansmiddelen, dient opgemerkt te worden dat het betrokkene vrij staat een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering, dat betrokkene de bestaansmiddelen niet meer zou hebben om te kunnen overleven in het land van herkomst, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat de verzoeker niets concreet inbrengt tegen de vaststelling dat hij bij zijn verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zijn ouders en twee zussen nog in Libanon verblijven. De verzoeker betwist op zich evenmin dat hij middels de op 24 januari 2022 ingediende aanvraag niet aantoonde dat deze familieleden momenteel niet langer in Libanon zouden verblijven, noch dat hij niet voor korte tijd bij hen zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker betoogt, heeft de gemachtigde geenszins gesuggereerd dat de verzoeker bij kennissen zou kunnen verblijven in afwachting van de behandeling van de aanvraag die vanuit het land van herkomst wordt ingediend. De verzoeker toont met zijn vage en loutere beweringen niet aan dat de hierboven geciteerde beoordeling niet op een correcte en zorgvuldige feitenvinding zou zijn gestoeld.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de verzoeker, zelfs indien hij concreet aannemelijk zou maken dat de gemachtigde niet op goede gronden heeft vastgesteld dat hij nog wel degelijk banden heeft met zijn land van herkomst (*quod non*), tevens geheel voorbij gaat aan de verdere motivering in de eerste bestreden beslissing, met name dat het hem vrijstaat om een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) en het reïntegratiefonds om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis en dat reïntegratiebijstand onder meer huur en accommodatie kan omvatten.

2.1.2.8. De verzoeker wijst er verder op dat door de Nederlandse autoriteiten wordt afgeraden om Libanon te bezoeken omdat het een onstabiel en gevaarlijk land is. De verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het reisadvies van de Nederlandse autoriteiten voor Libanon, laatst gewijzigd op 20 maart 2023 en nog steeds geldig op 5 juli 2023 (zie stukken bij verzoekschrift, stuk 2).

De Raad kan nogmaals alleen maar vaststellen dat de verzoeker in het kader van zijn machtigingsaanvraag van 24 januari 2022 niet heeft gewezen op een reisadvies van de Nederlandse autoriteiten voor Libanon. Het kan de gemachtigde dan ook niet worden verweten niet te hebben gemotiveerd over en geen onderzoek te hebben gevoerd naar elementen die de verzoeker in zijn aanvraag verzuimde aan te halen.

2.1.2.9. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de uiteenzettingen van de verzoeker niet toelaten te concluderen dat de eerste bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verweerder in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

Met zijn betoog maakt de verzoeker evenmin aannemelijk dat de verweerder bepaalde relevante elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

2.2.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

“Dat verzoeker niet een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoeker na een verblijf van enige tijd, nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekortschiet aan zijn zorgvuldigheidsplicht.

Dat de bestreden beslissing dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.”

2.2.2. De tweede bestreden beslissing is genomen krachtens artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, meer bepaald op grond van de niet-betwiste vaststelling dat de verzoeker in het Rijk verblijft terwijl hij *“niet in het bezit (is) van een geldig paspoort noch van een geldig visum”*.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde, behoudens in het geval meer voordelige bepalingen uit een internationaal verdrag hiertoe een hinderpaal vormen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten *‘moet’* afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd, noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en die in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

De verzoeker toont niet aan en het blijkt niet dat de feiten waarop de gemachtigde zich baseerde om de tweede bestreden beslissing te nemen – meer bepaald de vaststelling dat verzoeker niet beschikt over een geldig paspoort dat is voorzien van een geldig visum – incorrect zijn en hij maakt evenmin concreet aannemelijk dat enige bepaling uit een internationaal verdrag een beletsel zou kunnen vormen om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Er kan dan ook niet worden besloten en de verzoeker toont op geen enkele wijze met enig concreet element aan dat verweerder in zijn specifieke geval kon afwijken van de bij artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet voorziene verplichting om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen. Hiertoe dient immers in de eerste plaats te worden aangetoond dat de overheid in de concrete aangelegenheid die voorligt, over een discretionaire bevoegdheid beschikt. De verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

De verzoeker blijft overigens al te vaag waar hij stelt dat het niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om hem na een verblijf van enige tijd nu te bevelen om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Dergelijke blote bewering en loutere aanname houdt in wezen de ontkennen in van de wettelijke bepalingen inzake de terugkeer van vreemdelingen die geen wettig verblijf hebben in België. Uit de motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen, blijkt bovendien niet dat de verzoeker het grondgebied onmiddellijk moet verlaten. Aan de verzoeker wordt immers een termijn van dertig dagen verleend. De verzoeker toont met zijn blote bewering niet concreet aan dat de gemachtigde bij het treffen van de tweede bestreden beslissing tot een besluit is gekomen dat elke redelijkheid te buiten gaat.

Een schending van het redelijkheids- en/of proportionaliteitsbeginsel is derhalve niet aangetoond.

Aangezien de feiten waarop verweerder zich baseerde om de tweede bestreden beslissing te nemen steun vinden in de stukken van het administratief dossier en nu niet blijkt dat deze beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, kan ook geen schending van de zorgvuldigheidsplicht worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vierentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERKIMPEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERKIMPEN	C. DE GROOTE
--------------	--------------